

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 15 kwietnia 2015 roku

Sąd Okręgowy w Poznaniu w Wydziale XVII Karnym - Odwoławczym w składzie:

Przewodniczący: SSO Tadeusz Jaworski

Sędziowie: SSO Sławomir Olejnik (spr.)

SSO Anna Judejko

Protokolant: st. sekr. sąd. Joanna Kujawa

w obecności Prokuratora Prokuratury Okręgowej w Poznaniu Artura Domańskiego

po rozpoznaniu w dniu 15 kwietnia 2015 roku na rozprawie sprawy:

- **A. C.** oskarżonego o przestępstwo z art. 286 § 1 k.k.

- **P. D.** oskarżonego o przestępstwo z art. 18 § 3 k.k. w zw. z art. 286 § 1 k.k.

na skutek apelacji wniesionych przez oskarżonych oraz obrońcę oskarżonego P. D. od wyroku Sądu Rejonowego Poznań Nowe Miasto i Wilda w Poznaniu z dnia 4 września 2014 roku, (sygn. akt III K 397/14)

1. utrzymuje w mocy zaskarżony wyrok, uznając apelacje za oczywiście bezzasadne,

2. zasądza od oskarżonych na rzecz Skarbu Państwa zwrot kosztów sądowych za postępowanie odwoławcze w kwotach po 10 zł i wymierza:

- oskarżonemu A. C. 980 zł,

- oskarżonemu P. D. 780 zł opłaty za II na instancję.

Anna Judejko Tadeusz Jaworski Sławomir Olejnik

UZASADNIENIE

Wyrokiem Sądu Rejonowego Poznań - Nowe Miasto i Wilda w Poznaniu z dnia 04 września 2014 r., sygn. akt III K 397/14, oskarżony A. C. został uznany za winnego tego dnia 5 września 2013 r. w P., działając wspólnie i w porozumieniu z A. K., w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, wprowadził w błąd pracownika (...) co do rzeczywistej wartości towaru w postaci płyty grzewczej D. i trzech komód B., w ten że po uprzednim celowym uszkodzeniu opakowań w/w towarów i naniesieniu na nich nienależnego rabatu w wysokości 50% dokonał zakupu pełnowartościowych w/w produktów wartości łącznej 1976,96 zł za kwotę 987,50 zł i doprowadzając do niekorzystnego rozporządzenia mieniem na szkodę (...) Sp. z o.o., tj. popełnienia czynu z art. 286 § 1 k.k. i za to na podstawie art. 286 § 1 k.k. wymierzono oskarżonemu karę 1 roku pozbawienia wolności, a na podstawie art. 69 § 1 i 2 k.k. i art. 70 § 1 pkt 1 k.k. wykonanie wymierzonej oskarżonemu A. C. kary pozbawienia wolności warunkowo zawieszono na okres 3 lat próby, zaś na podstawie art. 33 § 2 k.k. wymierzono A. C. karę 200 stawek dziennych grzywny po 20 zł każda.

Tym samym wyrokiem oskarżony P. D. został uznany za winnego tego, że 5 września 2013 r. w P. udzielił pomocy A. C. i A. K. w dokonaniu przestępstwa oszustwa w ten sposób, że przygotował do nabycia, pozostawiając na wózku sklepowym trzy komody B. i dokonał zakupu płyty ceramicznej D. w sklepie (...) za kwotę 999 zł, po czym po uszkodzeniu opakowania zwrócił towar do sklepu, co umożliwiło przecenienie płyty ceramicznej oraz uprzednio pozostawionych komód o 50% i zakup pełnowartościowego w/w towaru wartości łącznej 1976,96 zł za kwotę 987,50

zł przez A. C. i doprowadzając w ten sposób do niekorzystnego rozporządzenia mieniem na szkodę (...) sp. z o.o., tj. popełnienia przestępstwa z art. 18 § 3 k.k. w zw. z art. 286 § 1 k.k. i za to na podstawie art. 286 § 1 k.k. wymierzono oskarżonemu karę 8 miesięcy pozbawienia wolności, a na podstawie art. 69 § 1 i 2 k.k. i art. 70 § 1 pkt 1 k.k. wykonanie wymierzonej oskarżonemu A. C. kary pozbawienia wolności warunkowo zawieszono na okres 2 lata próby, zaś na podstawie art. 33 § 2 k.k. wymierzono A. C. karę 100 stawek dziennych grzywny po 30 zł każda.

Z kolei na podstawie art. 63 § 1 k.k. na poczet wymierzonych kar grzywny Sąd Rejonowy zaliczył oskarżonym okresy zatrzymania :

- A. C. od dnia 05.09.2013 r. do dnia 07.09.2013 r. tj. 3 dni i uznał tę karę za wykonaną w liczbie 6 stawek dziennych
- P. D. od dnia 06.09.2013 r. do dnia 07.09.2013 r. tj. 2 dni i uznał tę karę za wykonaną w liczbie 4 stawek dziennych.

Zaś na podstawie art. 230 § 2 k.p.k. Sąd Rejonowy zwrócił pokrzywdzonej (...) Sp. z o.o. dowody rzeczowe w postaci 3 komód B. i płyty grzewczej D. oddanych na przechowanie w dniu 06.09.2013 r..

Natomiast na podstawie art. 627 k.p.k. i art. 633 k.p.k. i art. 1 i art. 2 ust 1 pkt 3 i art. 3 ust. 1 ustawy z dnia 23 czerwca 1973 r. o opłatach w sprawach karnych (Dz. U. z 1983 roku Nr 49, póź. 223 z późn. zm.) Sąd I instancji zasądził od oskarżonych na rzecz Skarbu Państwa koszty sądowe po 1/2 części - od A. C. w kwocie 2.989,46 zł, w tym wymierzył mu opłatę w kwocie 980 zł, a od P. D. w kwocie 2.789,46 zł, w tym wymierzył mu opłatę w kwocie 780 zł.

Powyżej przytoczone rozstrzygnięcie zostało zaskarżone przez obrońcę P. D., także apelacje własne wnieśli zarówno P. D., jak i A. C..

Obrońca oskarżonego P. D. zaskarżył przedmiotowy wyrok w całości na korzyść oskarżonego, w apelacji zarzucając:

1. na mocy art. 438 pkt 3 kpk zw. z art. 427 § 2 k.p.k. błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, który miał wpływ na jego treść poprzez uznanie, iż oskarżony dopuścił się czynu objętego aktem oskarżenia w sytuacji gdy ze zgromadzonego w aktach sprawy materiału dowodowego wynika, iż P. D. nie udzielił pomocy A. C. i A. K. w dokonaniu przestępstwa oszustwa;

2. na mocy art. 438 pkt 3 kpk zw. z art. 427 § 2 k.p.k. obrazę przepisów postępowania, która miała istotny wpływ na treść rozstrzygnięcia, art. 7 k.p.k. poprzez dowolną ocenę zgromadzonego w aktach sprawy materiału dowodowego, które skutkowało przyjęciem przez Sąd I instancji, iż oskarżony dopuścił się czynu objętego aktem oskarżenia poprzez uznanie za wiarygodne wszystkich dowodów obciążających oskarżonego, z jednoczesnym bezzasadnym uznaniem za niewiarygodne dowodów przemawiających na korzyść P. D.;

3. na mocy art. 438 pkt 2 kpk zw. z art. 427 § 2 k.p.k. obrazę przepisów postępowania, a mianowicie art. 92 k.p.k. w zw. art. 5 i art. 7 k.p.k., co miało wpływ na treść zaskarżonego orzeczenia przez nierozważenie wszystkich okoliczności sprawy, a szczególnie tych, które przemawiały na korzyść oskarżonego; rozstrzygnięcie nieusuwalnych wątpliwości na niekorzyść oskarżonego oraz poprzez dowolną ocenę zgromadzonych w sprawie dowodów, a mianowicie danie wiary zeznaniom A. K., a także zeznaniom świadków G. D., T. K. i M. P., odnośnie faktu, iż oskarżony dzielił pomocy A. C., pomimo iż relacja w/w osób zawierała danych pozwalających na odtworzenie szczegółowego przebiegu zdarzeń;

4. na mocy art. 438 pkt 3 kpk zw. z art. 427 § 2 k.p.k. obrazę przepisów prawa materialnego polegającą na błędnej wykładni i niewłaściwym zastosowaniu przepisu art. 18 § 3 k.k. w zw. z art. 286 § 1 k.k., poprzez przyjęcie przez Sąd, iż oskarżony P. D. udzielił pomocy A. C. i A. K. w dokonaniu przestępstwa oszustwa, podczas gdy nie zostały spełnione żadne znamiona z § 3 art. 18 k.k. w zw. z art. 286 k.k., bowiem na próżno szukać zamiaru u oskarżonego, by inna osoba dokonała czynu zabronionego oraz by swoim zachowaniem ułatwił jego popełnienie, i tym samym nie można zakwalifikować zachowania P. D., jako ułatwiającego wykonanie czynu zabronionego, w sytuacji, w której oskarżony

swoim zachowaniem nie zrealizował żadnego ze znamion czynu zabronionego, nie zrealizował żadnej z czynności wykonawczych, a jego zachowanie nie miało znaczenia dla dokonania przestępstwa.

Powołując się na powyższe wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku poprzez uniewinnienie oskarżonego - P. D. od zarzucanego mu czynu, ewentualnie uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania przez Sąd I instancji.

Apelację własną wywiódł również **oskarżony P. D.**, który zaskarżył powyższy wyrok w całości, a zaskarżonemu wyrokowi, w oparciu o przepisy art. 438 pkt. 3 KPK. zarzucił błąd w ustaleniach faktycznych, przyjętych za podstawę orzeczenia, mających wpływ na treść orzeczenia przez uznanie, że oskarżony dopuścił się zarzucanego mu przestępstwa, mimo braku w tym zakresie stosownych dowodów.

Nadto oskarżony zarzucił naruszenie prawa procesowego - art. 5 § 2 KPK przez uwzględnienie tego, iż nie dających się usunąć wątpliwości nie można poczytywać na niekorzyść oskarżonego.

Stawiając te zarzuty P. D. wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku przez uniewinnienie oskarżonego od popełnienia zarzucanego mu przestępstwa, ewentualnie o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania.

Ponadto przytoczony powyżej wyrok został również zaskarżony w apelacji własnej przez **oskarżonego A. C.**, który zaskarżył powyższy wyrok w całości, a zaskarżonemu wyrokowi, w oparciu o przepisy art. 438 pkt. 3 KPK. zarzucił błąd w ustaleniach faktycznych, przyjętych za podstawę orzeczenia, mających wpływ na treść orzeczenia przez uznanie, że oskarżony dopuścił się zarzucanego mu przestępstwa, mimo braku w tym zakresie stosownych dowodów.

Nadto oskarżony zarzucił naruszenie prawa procesowego - art. 5 § 2 KPK przez uwzględnienie tego, iż nie dających się usunąć wątpliwości nie można poczytywać na niekorzyść oskarżonego.

Stawiając te zarzuty A. C. wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku przez uniewinnienie oskarżonego od popełnienia zarzucanego mu przestępstwa, ewentualnie o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania.

Sąd Okręgowy zważył co następuje:

Mając na uwadze zebrany w sprawie materiał dowodowy, w ocenie Sądu Okręgowego nie można podzielić stanowisk apelujących w zakresie podniesionych przez nich błędów w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia oraz zarzutów obrazy przepisów postępowania. Wbrew stanowisku skarżących uznać należy, iż Sąd I Instancji na podstawie zebranego i wszechstronnie ocenionego materiału dowodowego poczynił trafne ustalenia faktyczne, zgodne z zasadami logicznego rozumowania oraz wskazaniem wiedzy i doświadczenia życiowego. Wyrazem sędziowskiego przekonania w wymienionej kwestii pozostaje uzasadnienie zaskarżonego orzeczenia. Sąd Rejonowy szczegółowo ustosunkował się do każdego z dowodów wskazując, które z faktów uznał za udowodnione i na jakich w tej mierze oparł się dowodach oraz dlaczego nie uznał dowodów przeciwnych. W oparciu o tak ustalony stan faktyczny prawidłowo wywiódł o winie oskarżonych odnośnie zarzucanych im czynów. Uzasadnienie zaskarżonego wyroku spełniało przy tym wszystkie wymagania określone w art. 424 k.p.k., co umożliwiło jego kontrolę instancyjną. Sąd Okręgowy nie dopatrywał się też występowania w sprawie bezwzględnych podstaw odwoławczych.

W pierwszej kolejności należy zaznaczyć, że apelacja jest oczywiście bezzasadna jeżeli w sposób oczywisty brak jest wątpliwości co do tego, że w sprawie nie wystąpiły uchybienia określone w art. 438 k.p.k. oraz art. 439 k.p.k. a nadto nie zachodzi przesłanka z art. 440 k.p.k. Apelacją oczywiście bezzasadną jest taka, której bepodstawność, niezasadność nie budzi wątpliwości. Ponadto Sąd Okręgowy podziela stanowisko orzecznictwa, wskazujące, iż apelacja jest oczywiście bezzasadna, gdy już z jej treści wynika, że nie może być uwzględniona (por. wyrok Sądu Apelacyjnego w Krakowie z dnia 21 września 2006 r., II AKa 79/06, Lex 208325, a także wyrok Sądu Apelacyjnego w Krakowie z dnia 30 czerwca 2006 r., II AKa 103/06, Lex 204215). Zasadność lub bezzasadność apelacji wiązać należy bowiem z

oceną trafności uchybień, jakie w apelacji zostały wskazane. Wskazane powyżej okoliczności uzasadniające określenie przedmiotowej apelacji za oczywiście bezzasadną zachodziły niewątpliwie w niniejszej sprawie.

Sąd Okręgowy podziela w pełni ustalenia faktyczne poczynione przez Sąd I instancji i w pełni akceptuje dokonaną przez ten Sąd ocenę materiału dowodowego przedstawioną szczegółowo w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku. Analiza motywów zaskarżonego wyroku prowadzi do wniosku, iż Sąd I Instancji w sposób staranny i wnikliwy ocenił wszystkie zgromadzone dowody i na ich podstawie wyprowadził prawidłowe wnioski.

Na wstępie należy wskazać, iż ze względu na w dużej mierze tożsamość zarzutów oskarżonego P. D. i jego obrońcy Sąd postanowił rozpoznać je łącznie.

W ocenie Sądu Okręgowego w Poznaniu nie sposób było uwzględnić zarzutu apelujących oskarżonego P. D. i jego obrońcy, wskazujące na błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, który miał wpływ na jego treść poprzez uznanie, iż oskarżony dopuścił się czynu objętego aktem oskarżenia w sytuacji gdy ze zgromadzonego w aktach sprawy materiału dowodowego wynika, iż P. D. nie udzielił pomocy A. C. i A. K. w dokonaniu przestępstwa oszustwa.

Podobnie należało ocenić zarzut, wedle którego poprzez dowolną ocenę zgromadzonego w aktach sprawy materiału dowodowego, naruszenie przepisów proceduralnych, które skutkowało przyjęciem przez Sąd I instancji, iż oskarżony dopuścił się czynu objętego aktem oskarżenia poprzez uznanie za wiarygodne wszystkich dowodów obciążających oskarżonego, z jednoczesnym bezzasadnym uznaniem za niewiarygodne dowodów przemawiających na korzyść P. D.;

Co więcej, jako niezasadny należało uznać zarzut obrońcy oskarżonego, który wskazywał, iż działanie oskarżonego nie wypełniło znamion z art. 18 § 3 kk w zw. z art. 286 § 1 kk, przez co Sąd Rejonowy miał się dopuścić błędnej wykładni i niewłaściwego zastosowania powołanych wyżej przepisów.

Po pierwsze trzeba wskazać, iż błąd w ustaleniach faktycznych to błąd, który wynika bądź to z niepełności postępowania dowodowego (tzw. błąd "braku"), bądź też z przekroczenia granic swobodnej oceny dowodów (błąd "dowolności"). Może on więc być wynikiem nieznamienia określonych dowodów lub nieprzestrzegania dyrektyw obowiązujących przy ocenie dowodów (art. 7 k.p.k.), np. błąd logiczny w rozumowaniu, zlekceważenie niektórych dowodów, danie wiary dowodom nieprzekonującym, bezpodstawne pominięcie określonych twierdzeń dowodowych, oparcie się na faktach w istocie nieudowodnionych itd. W orzecznictwie trafnie podnosi się, że zarzut ten jest słuszny tylko wówczas: "gdy zasadność ocen i wniosków, wyprowadzonych przez sąd orzekający z okoliczności ujawnionych w toku przewodu sądowego, nie odpowiada prawidłowości logicznego rozumowania", nie może on natomiast sprowadzać się do samej polemiki z ustaleniami sądu (wyrok SN z 24 marca 1975 r., II KR 355/74, OSNPG 9/1995, poz. 84), przy czym jest to aktualne jedynie przy zarzucie błędu o charakterze "dowolności". Tego typu zarzut, co do błędu w ustaleniach faktycznych to bowiem, jak zasadnie się wskazuje, nie sama odmienna ocena materiału dowodowego przez skarżącego, lecz wykazanie, jakich konkretnych uchybień w świetle wskazań wiedzy i doświadczenia życiowego dopuścił się sąd w dokonanej ocenie materiału dowodowego (wyrok SN z 22 stycznia 1975 r., I KR 197/74, OSNKW 5/1975, poz. 58). Natomiast zarzut błędu w ustaleniach o charakterze "braku" może aktualnie wiązać się ze wskazaniem nowych faktów lub dowodów, błąd "braku" nie musi obciążać sądu I instancji, gdy dowód ujawnia się po wydaniu wyroku.

W ocenie sądu odwoławczego jednak postępowanie przed sądem I instancji nie jest dotknięte wyżej wskazanymi brakami.

Z całą stanowczością należy stwierdzić, że jak zasadnie wskazał Sąd Rejonowy, rola oskarżonego P. D. sprowadzała się do pomocnictwa, w rozumieniu art. 18 § 3 k.k. Tytułem przypomnienia należy jedynie wskazać, iż zgodnie z powoływanym przepisem odpowiada za pomocnictwo, kto w zamiarze, aby inna osoba dokonała czynu zabronionego, swoim zachowaniem ułatwia jego popełnienie, w szczególności dostarczając narzędzie, środek przewozu, udzielając rady lub informacji.

Zdaniem Sądu II instancji w przedmiotowej sprawie Sąd Rejonowy zasadnie stwierdził, iż analiza zgromadzonego materiału dowodowego, w szczególności oświadczeń dowodowych A. K. wskazuje, że oskarżony P. D. pomógł A. C. i A. K. w dokonaniu przestępstwa oszustwa, a brak jest wystarczających dowodów do przyjęcia, aby z tymi osobami współdziałał, traktując występki oszustwa jako swój własny.

Z tego też względu jako w pełni uprawnione należało uznać ustalenia faktyczne Sądu I instancji w zakresie pomocnictwa oskarżonego P. D., wskazujące, iż oskarżony, pozostawiając na wózku sklepowym trzy komody, przygotował je do zakupu, a następnie kupił płytę ceramiczną, którą, po otwarciu opakowania, a tym samym jego uszkodzeniu, zwrócił do sklepu. Podjęte przez oskarżonego działania umożliwiły A. K. przecenienie płyty ceramicznej oraz uprzednio pozostawionych komód o 50% i w końcowym efekcie ich zakup przez oskarżonego A. C. za 987,50 zł, pomimo że był to pełnowartościowy towar o wartości 1.976,96 zł i brak było podstaw do jego przeceny. Zauważyć bowiem należy, że do obowiązków A. K. należało przecenianie uszkodzonych, bądź pochodzących z wystawy towarów, w tym także tych pochodzących ze zwrotów. Niewątpliwie zaś zdejmując z półek pełnowartościowe towary, a później je przeceniając, bardzo szybko wzbudziłby zainteresowanie ochrony, albowiem cały sklep był monitorowany.

W ocenie Sądu Okręgowego należało podzielić pogląd Sądu I instancji, wedle którego z zachowania P. D., treści oświadczeń dowodowych A. K., wykazów połączeń telefonicznych oraz dopełniających ten materiał dowodowy zasad logicznego rozumowania wynika, że oskarżony miał pełną świadomość tego co, miał zamiar zrobić jego kolega - oskarżony A. C.. Nie ulega wątpliwości, iż jak zasadnie wskazał Sąd Rejonowy, A. C. - prosząc oskarżonego o załadowanie komód na wózek sklepowy i pozostawienie ich w ściśle określonym miejscu tj. przy dziale przecen gdzie pracował A. K., a następnie zakup i zwrot płyty grzewczej ceramicznej, po otwarciu jej opakowania, do działu obsługi klienta, gdzie pojawiał się A. K. – wtajemniczył P. D. w swoje plany. Zasadnie w związku z tym Sąd I instancji przyjął, iż oskarżony w pełni świadomie, z zamiarem bezpośrednim, pomógł zatem zarówno oskarżonemu A. C., jak i A. K. w dokonaniu przestępstwa oszustwa, a w tym kontekście bez znaczenia pozostaje fakt, iż A. K. w ogóle nie znał P. D.. Tym samym nie sposób uznać, na co wskazywał obrońca oskarżonego P. D., iż nie można było uznać zachowania oskarżonego jako ułatwiającego wykonanie czynu zabronionego, nadto aby P. D. nie miał zamiaru w zakresie pomocnictwa.

Co więcej nie sposób było podzielić poglądów apelującego obrońcy oskarżonego, który wskazywał, że winie P. D. przeczą zeznania jego matki, a potwierdzenie jego wyjaśnień mają stanowić zeznania S. W.. W zakresie oceny zeznań wspomnianych świadków Sąd Okręgowy w pełni podziela wnioski wyciągnięte przez Sąd Rejonowy z ich analizy.

Jedynie tytułem podkreślenia należy wskazać, iż A. D. (2) wspominała, że od syna wie, iż chciał coś kupić w dziale promocji, ale się rozmyślił, bo jego dziewczyna nie chciała płyty (k. 544). Jednocześnie jak słusznie zauważył Sąd I instancji, oskarżony podał, co potwierdzają zresztą nagrania z monitoringu, że wszystkie produkty wybierał na sklepie, a płytę oddał, ponieważ sam się rozmyślił. Nie należy zapominać również o tym, że sama A. D. (2) była zdziwiona, że syn miał brać płytę indukcyjną, bo trzeba by wymienić wszystkie garnki, a przy tym pozostawała kwestia prądu oraz równocześnie wskazała, że syna i jego dziewczyny nie było stać by kupować taki sprzęt (k. 544). Zdaniem Sądu II instancji rację miał Sąd Rejonowy uznając, że A. D. (2) złożyła szczere zeznania. Tym samym zasadnie również przyjęto, iż wobec ich braku zgodności z relacją oskarżonego P. D., należało uznać, iż jego wyjaśnienia zostały stworzone dla potrzeb przyjętej przez niego linii obrony.

Z kolei jeśli chodzi o ocenę zeznań świadka S. W., to zdaniem Sądu Okręgowego zasadnie Sąd Rejonowy dał wiarę zeznaniom S. W. złożonym w toku postępowania przygotowawczego (k. 76-77 oraz k. 102), a tym na rozprawie głównej jedynie w zakresie w jakim korespondowały z treścią uprzednich oświadczeń dowodowych. Nadto słusznie Sąd I instancji wskazywał, że kiedy świadek była przesłuchiwana w toku postępowania przygotowawczego, oskarżony P. D. był zatrzymany, zatem tych pierwszych, spontanicznych zeznań nie mogła z nikim skonsultować, a odmienna sytuacja miała miejsce na rozprawie, kiedy to świadek wyraźnie, choć nieudolnie, starała się wesprzeć linię obrony swojego partnera.

Także jako nieuprawniony należało uznać zarzut obrońcy oskarżonego P. D., który podnosił, iż w przedmiotowej sprawie miało dojść do obrazy przepisów postępowania, co miało mieć wpływ na treść zaskarżonego orzeczenia przez nierozważenie wszystkich okoliczności sprawy, a szczególnie tych, które przemawiały na korzyść oskarżonego; rozstrzygnięcie nieusuwalnych wątpliwości na niekorzyść oskarżonego oraz poprzez dowolną ocenę zgromadzonych w sprawie dowodów, a mianowicie danie wiary zeznaniom A. K., a także zeznaniom świadków G. D., T. K. i M. P., odnośnie faktu, iż oskarżony udzielił pomocy A. C., pomimo iż relacja w/w osób nie zawierała danych pozwalających na odtworzenie szczegółowego przebiegu zdarzeń.

Otóż należy wskazać, iż Sąd I instancji wnikliwie i uważnie dokonał analizy wyjaśnień oskarżonego A. K. i zeznań wspomnianych świadków, w sposób dokładny zwracając uwagę na rozbieżności, które istniały w zeznaniach pracowników (...) Sp. z o.o., a Sąd Okręgowy w pełni podziela ocenę wskazanego materiału dowodowego dokonaną przez Sąd Rejonowy.

Z kolei dokonując oceny zasadności zarzutów podniesionych przez oskarżonego A. C., to należy wskazać, że w ocenie Sądu Okręgowego one również nie zasługiwały na uwzględnienie.

Po pierwsze należy wskazać, iż zdaniem Sądu Okręgowego nie sposób było podzielić zarzutów oskarżonego A. C. w zakresie zastrzeżeń co do wyjaśnień oskarżonego A. K.. Mianowicie Sąd II instancji w pełni podziela dokonaną przez Sąd Rejonowy ocenę wyjaśnień oskarżonego A. K..

Na marginesie należy tylko wskazać, iż nie sposób było potraktować jako naruszenie przepisów postępowania zarzutu apelującego, wskazującego, iż wyrok Sądu I instancji został wydany w oparciu tylko o wyjaśnienia oskarżonego A. K.. W tym miejscu trzeba przywołać stanowisko orzecznictwa, podzielane przez Sąd Okręgowy, a wskazane przez Sąd Apelacyjny w Krakowie w wyroku z 30 czerwca 2009 r., sygn. akt II AKa 130/09, KZS 2009/9/47, że nie istnieje żadna reguła dowodowa, która uzasadniałaby pogląd, że zeznania jedyne go świadka są niewystarczającą podstawą do skazania. Rzecz jedynie w tym, by taki "jedyne" dowód nie stał w sprzeczności z innymi wiarygodnymi dowodami, które nie mają wprawdzie znaczenia decydującego dla odpowiedzialności oskarżonego, ale stanowią podstawę weryfikacji ustaleń faktycznych odnoszących się do określonych fragmentów zdarzenia. Jednakże w przedmiotowej sprawie Sąd I instancji oparł się nie tylko na wyjaśnieniach oskarżonego A. K., ale także częściowo na wyjaśnieniach współoskarżonych oraz na zeznaniach licznych świadków.

Należy również dodać, iż nie ma żadnego wpływu na ocenę sprawstwa i winy oskarżonego A. C. działanie świadka M. M., albowiem to nie z nim oskarżony miał działać wspólnie i w porozumieniu. Jak słusznie zauważył Sąd Rejonowy, brak jest w sprawie pewnych dowodów na to co utrzymywał apelujący A. C., a mianowicie, że A. K. przeceniał produkty, uprzednio przez niego oddawane do działu obsługi klienta, na okoliczność którą wskazuje skarżący. Tym samym nie można było podzielić zarzutów oskarżonego w zakresie jego zastrzeżeń co do oceny zeznań świadka M. M., a którą to analizę Sąd Okręgowy uznaje za całkowicie słuszną.

Natomiast odnosząc się do zarzutów wszystkich apelujących, którzy podnosili, iż w przedmiotowej sprawie zastosowanie znalazł art. 5 § 2 kpk, w związku z czym zakończenie postępowania przed Sądem I instancji winno skutkować uniewinnieniem oskarżonych, wobec mających zająć w sprawie wątpliwości nie dających się usunąć, to trzeba wskazać, że Sąd Okręgowy, podobnie jak Sąd Rejonowy, nie dostrzegł w przedmiotowej sprawie, aby zaistniały wątpliwości uaktualniające stosowanie art. 5 § 2 kpk. Przede wszystkim należy wskazać, że analiza zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego zdaniem Sądu II instancji bezsprzecznie wskazuje, iż oskarżeni P. D. i A. C. dopuścili się zarzucanych im czynów.

Z wyżej wymienionych względów Sąd Okręgowy w Poznaniu, na podstawie art. 437 § 1 kpk utrzymał w mocy zaskarżony wyrok, uznając apelacje obrońcy P. D. oraz apelacje własne oskarżonych P. D. oraz A. C. za oczywiście bezzasadne.

O kosztach postępowania odwoławczego Sąd orzekł na podstawie art. 634 kpk w zw. z art. 627 k.p.k. oraz § 1 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 18 czerwca 2003 r. w sprawie wysokości i sposobu obliczania wydatków Skarbu Państwa w postępowaniu karnym (tj. Dz.U. z 2013 r., poz. 663) oraz art. 3 w zw. z art. 8 ustawy z dnia 23 czerwca 1973 r. o opłatach w sprawach karnych (tj. Dz.U. z 1983 r. Nr 49, poz. 223 ze zm.) w ten sposób, że zasądził oskarżonych na rzecz Skarbu Państwa zwrot kosztów sądowych za postępowanie odwoławcze w kwotach po 10 zł i wymierzył:

- oskarżonemu A. C. 980 zł opłaty za II instancję,
- oskarżonemu P. D. 780 zł opłaty za II instancję.

Anna Judejko Tadeusz Jaworski Sławomir Olejnik